

2016 október 24

A helyes szellemi táplálkozásról – Abonyi Sándor

A János evangélium 4. fejezetében arról olvashatunk, hogy Jézus a tanítványaival Galileába ment, de Samárián átmenve megéheztek és elfáradtak. Jézus is elfáradt és leült a Jákób kútja mellett, a tanítványok pedig elmentek a közeli faluba eledelt vásárolni. Miközben Jézus a kút mellett várakozik, megérkezik egy samáriabeli asszony vízért. A beszélgetésük témája és tartalma egy külön történet, ami nagyon jó példa a személyes evangelizálásra. Most azonban a tanítványok és Jézus között lezajlott beszélgetésre koncentrálunk, amikor a visszaérkezett tanítványok élelemmel kínálják a fáradt és éhes Jézust. „Mester egyél!” – mondják a tanítványok Jézusnak arra az eledelre gondolva, amit hoztak neki.

Meglepetésükre Jézus a következőt válaszolta:

„Van nékem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok. Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4.32; 34)

Az *eledel* szó itt szellemi értelemben értendő. A „szellemi eledel” egy eléggé elterjedt szóhasználat a keresztyének között. Vannak szellemileg éhes emberek, dicsőség az Úrnak, akik vágnak arra, hogy Isten az Ő igéjével megelégtse őket. Ilyen értelemben a Szent Szellem által megelevenített ige a szellemi eledel, amit a hívők az ige hallgatása, vagy olvasása által, mint eledelt „magukhoz vesznek”. Ez egy szükséges és hasznos dolog, de Jézus itt nem erről beszélt, hogy magához vett volna valami szellemi táplálékot, hanem arról, hogy **egy hús-vér asszonnyal beszélgetett szellemi dolgokról.**

Ez volt az, ami megelégtette Jézust olyannyira, hogy amikor a tanítványok fizikai eledellel kínálták valójában már nem is volt éhes, mert **egy samáriabeli asszony felé szolgálva - a szolgálat által – el is múlt az éhsége.**

Jézus a csodálkozó tanítványoknak elárulja a titkot, hogy mitől is múlt el az éhsége:

„Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.” (János 4.34)

Ebből mi is megismerhetünk egy fontos titkot. Jézus itt **nem kapott**, hanem **adott: megcselekedte** az Atya akaratát, betöltve az Ő szolgálatát, amivel az Atya megbízta.

Tudjuk, hogy „jobb adni, mint kapni”. Jó dolog tehát kapni is, de még jobb adni.

Ha fizikai értelemben nézzük a táplálkozást, akkor azt tapasztaljuk, hogy

- vannak emberek, akik elhanyagolják a táplálkozásukat és ez nem jó,
- vannak, akik szeretnek enni, szeretik a jó ízű ételeket és amikor csak lehet meg is tömik a gyomrukot vele,

- és vannak olyanok is, akik egyszerűen csak azért táplálkoznak rendszeresen, mert szükségük van az energiára a munkavégzéshez.

Az *első esetben* alultápláltak és betegesek lesznek az emberek, akik a munkában alig használhatók. Így van ez a szellemi életben is. Ha valaki nem táplálkozik rendszeresen az „*igével, ami Isten szájából származik*” (Máté 4.4), akkor szellemi élete elsorvad és sivár lesz, ezért nem marad ereje a szolgálatra: egyszerűen kiszárad.

A *másik esetben* az öncélú, önmagáért való túlzott táplálkozás – a szükséges mozgás hiányában – elhízáshoz vezet. Az emberek túlsúlyosak lesznek, ami már inkább akadályozza őket a munkában, mint segíti, sőt a túlsúlyosság többféle betegség kiinduló forrása (ízületi, szív, vérnyomás stb) is. Megfigyelhető és statisztikailag kimutatott, hogy a túltáplálkozás és az ebből eredő túlsúlyosság a mai kor népbetegsége. Ez a fajta gondolkozás és annak káros hatásai szellemi téren ugyanígy megfigyelhetők. Vannak hívők, akik a hangsúlyt az eledel túlzott fogyasztására - állandó igeolvasásra és imádkozásra - helyezik, de elhanyagolják az ige megcselekvését. Sokkal nagyobb az igei tudásuk, mint amit az Úrnak szolgálva hasznosítanak az ismeretükből. A megismert igazság cselekvésre kötelez, és ha ezt nem tesszük, akkor engedetlené válunk az Úrral szemben, amivel nem fogunk majd tudni elszámolni az utolsó napon. Az engedetlenség másrészt azt is jelenti, hogy nem fogunk folyamatosan kijelentéseket kapni az Úrtól, amit megcselekedhetnénk. Az Úr ugyanis csak annak *jelenti ki magát, aki az Ő - megismert - parancsolatait megtartja*, azaz megcselekszi (János 14.21); az engedetlenek azonban nem. Így a szellemi életünk az engedelmisség és ebből adódó cselekvés hiányában egy „pangó” állapotba kerül. „Nem dolgozzuk le” hasznos módon a magunkhoz vett szellemi táplálékot, ezért *szellemileg elhízottak* – nagyon okos, „nagyfejű” keresztyének – leszünk. Ennek az állapotnak is megvannak a káros következményei, mert sok nagy tudású, nagyon okos hívő – szellemi vezetés és az Atya akaratában való járás nélkül – passzív módon önmaga körül forog, vagy úgy próbálja ledolgozni a magához vett táplálékot, hogy állandóan mások munkáját kritizálja, azaz rombol anélkül, hogy bármit is építene. Ezzel nagy kárt okoz magának és másoknak is, ami károsan hat mind a maga, mind a többi hívő szellemi egészségére.

A *harmadik eset* az, ami Isten akaratában van, mind fizikai, mind szellemi értelemben. Fel kell ismernünk, hogy szükséges a megfelelő mértékű és rendszeres táplálkozás, de látni kell, hogy nem a has igényeinek – ínyenc vágyainknak - a kielégítése a cél, hanem az csak egy szükséges dolog ahhoz, hogy dolgozni, munkálkodni tudjunk. A cél a szükséges munka elvégzése és nem a táplálkozás. Így meg tudjuk őrizni jó fizikai állapotunkat elkerülve az elhízásból származó fizikai betegséget, valamint ehhez hasonlóan megőrizzük a jó szellemi állapotunkat is békességben járva az Úrral minden nap, mind magunknak, mind másoknak javára munkálkodva és építve Isten országát. Az élővíz, amiről Jézus is beszélt, ily módon, soha nem fogy ki belőle, hanem végzi a jó és áldásos munkáját.

Dicsőség Istennek.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének (<http://keskenyut.wordpress.com>) megadásával.